

שיעור מספר 3*
14 - 20 אוקטובר

"המצב האנושי"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
רומים 1:16,17,22-32 ; 2:1-10,17 ; 3:1,2,10-18,23

פסוק לשינון: "כִּי הֵלֵךְ חָטָא וּמְחַסְרֵי כְבוֹד אֱלֹהִים הֵמָּה" (רומים 3:23)

בתחילת אגרת אל הרומים, מבקש שאול לבסס אמיתה חשובה, אחת מהחשובות שבבשורה – המצב הקשה והעצוב של הלב האנושי. העניין הוא שמאז נפילת האדם הראשון אנו נגועים ומלאים בחטא. הוא נמצא בגנים שלנו, כמו צבע עיניים למשל.

מרטין לותר כותב בפרשנותו על ספר הרומים כך: " הַבִּיטוּי 'כֹּלֵם תַּחַת חַטָּא' חייב להילקח במובן הרוחני; כלומר, לא כיצד בני אדם נראים בעיני עצמם או של אחרים, אלא כיצד הם עומדים בפני אלוהים. הם כולם תחת חטא, הן אלה אשר נחשבים לעבריינים בעיני אנשים, והן אלה אשר נראים צדיקים בעיני עצמם ובפני אחרים. אלה אשר מבצעים מעשים טובים כלפי חוץ עושים אותם בגלל חשש מעונש או מתוך רווח אישי ותהילה, או מהנאה מכל דבר מסוים אחר, אך לא מרצון אמיתי ושכל מוכן. בדרך זו האדם מאתגר את עצמו ללא הרף במעשים טובים כלפי חוץ, אך מבפנים הוא שקוע לחלוטין בתשוקות החטא ובתאוה רעה, אשר מתנגדים למעשים טובים " – מרטין לותר.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 21 באוקטובר.

כוחו של אלוהים

”אינני בוש בבשורת המשיח, שהרי היא כח האלהים להושיע את כל מי שמאמין, את היהודי בראשונה וגם את הלא־יהודי; 17 כי בה צדקת האלהים מתגלית מתוך אמונה לתכלית אמונה, כפֶתֶנֶב: ”וְצַדִּיק בְּאֵמוּנָתוֹ יַחִיָּה.” (רומים 1,16,17). מה פסוקים אלה אומרים לכם? כיצד חוויתם את הבטחות והתקווה שבהם?

כמה מילות מפתח המופיעות בקטע זה:

1. בשורה – משמעותה המדויקת של המילה ביוונית היא ”חדשות טובות” או ”הודעה טובה”. המילה כשלעצמה יכולה להיות קשורה לכל מסר טוב. אך בקטע זה בצירוף המילה 'משיח' הכוונה היא לחדשות הטובות כי המשיח הגיע ובני אדם יכולים להיושע על ידי אמונה בו. הישועה כרוכה בישוע ובצדקה המושלמת שלו, ולא בנו, ולא בחוק האלוהי.

2. צדקה – מילה זו מתייחסת לתכונה של להיות צודק מול אלוהים. משמעותה המיוחדת של המילה מוצגת בספר הרומים, ואנו נגלה אותה עם המשך חקר הספר. יש לציין כי בפסוק 17 המילה מופיעה בצירוף המילה 'אלוהים'. כלומר זו צדקה שבאה מאלוהים, זו צדקה שאלוהים מספק לנו. כפי שנראה בהמשך, זו הצדקה היחידה אשר טובה מספיק כדי להוביל אותנו אל חיי עולם.

3. אמונה – משמעות האמונה בהקשרה לישועה תתגלה כשם שנתקדם בלימודינו.

האם לעתים הינכם שואלים עצמכם ”האם אני אוושע או לא”? מה גורם לספקות אלה? על מה הם מבוססים? האם יש להם תוקף במציאות? כלומר האם יכול להיות לכם אורח חיים אשר שולל את אופי אמונתכם? אם כן, אילו בחירות עליכם לקבל בשביל להביא לידי ביטוי בחייכם את ההבטחה שיש לנו דרך ישוע?

הכל חטא

קראו רומים 3:23. מדוע קל לנו כמאמינים להאמין במסר זה כיום? בו זמנית, מה יכול לעורר ספק אצל אנשים בנוגע לאמיתות הדבר?

למרבה הפלא, ישנם אנשים אשר חולקים על הרעיון כי בני אדם הם חוטאים וטוענים כי האנשים הם בעצם טובים. הבעיה נובעת מחוסר הבנה מה טוב ומה לא. אדם יכול להשוות עצמו למישהו ולהרגיש שהוא טוב. אנו תמיד נמצא מישהו פחות טוב או מוצלח מאיתנו. אך אין הדבר הופך אותנו לטובים באמת. כאשר אנו משווים עצמנו לאלוהים, לקודשתו ולצידקתו, כל אחד מאיתנו מרגיש תחושת גועל ותיעוב עצמי טוטלי.

ברומים 3:23 מדובר על כבוד אלוהים. לביטוי ניתנו פרשנויות רבות. כנראה שהפשוטה ביותר היא מופיעה ב1 לקורинתיים 11:7. החטא השחית את דמותו של אלוהים בבני אדם. האנשים החוטאים רחוקים מרחק רב מלשקף את כבוד האלוהים.

קראו רומים 18-10:3. האם משהו השתנה עד היום? איזה מבין התיאורים הכי מתאים לכם, או מה הייתם יכולים להיות לולא המשיח היה חלק מחייכם?

עד כמה שאנו רעים – מצבנו איננו אבוד, ישנה תקווה. הצעד הראשון הוא הכרה בטבע החוטא שלנו, בקוצר ידינו לשנות את זה בכוחות עצמינו. זוהי תוצאה של עבודת רוח הקודש. אם האדם אינו מתנגד לרוח, הוא יעזור לו להוריד מסכה של הגנה והצדקה עצמית, ולהטיל את דאגותיו על ישוע ולהתחנן לרחמיו: "אֱלֹהִים, רַחֵם נָא עָלַי, עַל אִישׁ חוֹטָא" (לוקס 13:18).

מתי בפעם האחרונה העמדתם את עצמכם במבחן עצמי כנה, הגון ולא אינטרסנטי והתבוננתם במעשיכם, מניעיכם, רגשותיכם? האין זו חוויה לא פשוטה ומצערת? מה תקוותינו היחידה?

התקדמות

בתחילת המאה העשרים, אנשים חיו עם רעיון שמצב האנושות משתפר, שרמת המוסר תעלה, ושהמדע והטכנולוגיה יסייעו להסדרת אוטופיה בעולם. בני אדם האמינו שהם היו למעשה בדרך הנכונה לשלמות. הם חשבו כי ניתן לשפר את עצמם ואת כלל החברה דרך חינוך והכשרה מוסרית נכונים. כשנכנסנו לעולם החדש והאמיץ של המאה העשרים כל אלו היו אמורים להתרחש בהמוניהם.

לרוע המזל, האירועים לא ממש השתלשלו כך, נכון? המאה העשרים היתה אחת האלימות והאכזריות ביותר בהיסטוריה, למרבה האירוניה, בעיקר הודות להתקדמות המדעית אשר הפכה הרג אנשים למאוד פשוט וסיפקה אמצעים אשר בעבר יכלו רק לחלום עליהם.

ובכן, מדוע זה קרה, מה השתבש?

קראו רומים 32-22:1. כיצד דברים אלו הנכתבו במאה הראשונה באים לידי ביטוי במאה העשרים ואחת?

אנו עשויים להזדקק באמונה כדי להאמין בדברים רבים: כגון, תחיית המתים, ביאתו השנייה של המשיח, שמים וארץ חדשים. אך מי צריך אמונה בשביל להאמין במצב המדורדר של האנושות? כיום, אל אחד מאיתנו חווה את השלכות התדרדרות זו.

התמקדו ברומים 22,23:1. כיצד עיקרון זה מתבטא כעת? כאשר אנשים בימינו זוחים את אלוהים, מה הם מהללים, מעריצים ועובדים במקומו? וכיצד בדרך זו הם הופכים לטיפשים חסרי דעת? הביאו את תשובותיכם לשיעור בשבת.

מה יהודים וגויים חולקים במשותף

ברומים פרק 1, שאול מתעסק בעיקר בחטאים של הגויים העובדים אלילים, אלה אשר איבדו את מראה דמות האלוהים לפני זמן רב ונפלו אל תוך העיסוקים הגרועים ביותר.

אך הוא לא התכוון לאפשר לבני עמו לרדת מהפסים. למרות כל היתרונות שניתנו להם (רומים 1,2:3), הם גם היו חוטאים שהורשעו על ידי חוק האלוהים והיו זקוקים לחסד המושיע של המשית. במובן הזה, בהיותם חוטאים ועוברים על חוקי אדוני – היהודים והגויים שווים.

קראו רומים 2:1-3,17-24. ממה שאול מזהיר כאן? מה המסר שעלינו, הן יהודים והן הגויים, להפיק מפסוקים אלה?

"לאחר שהשליח הראה כי כל עובדי האלילים הם חוטאים, עכשיו הוא באופן מיוחד ונחרץ ביותר מראה שגם היהודים חיים בחטא, ומעל לכל משום שהם מציינים לחוק רק כלפי חוץ, כלומר, על פי הכתוב ולא על פי הרוח. " (מרטין לותר). לפעמים זה כל כך להבחין בחטאים של אחרים. עד כמה לעתים קרובות אנו עושים זאת, בעודנו אשמים באותו הדבר או אף בדבר מה גרוע יותר? הבעיה היא שאנו נוטים להעלים עין כאשר הדבר נוגע בנו, או מרגיעים את עצמינו ומרגישים טוב כאשר מתבוננים כמה רעים האחרים בהשוואה אלינו.

שאול לא היה כזה. הוא מזהיר את בני עמו לא למהר לשפוט את הגויים, מאחר שהם, יהודים, בעצמם אנשים חוטאים. ומבחינה מסויימת הם אשמים אף יותר מהעובדי אלילים שאותם מיהרו לשפוט, מפני שנתגלו בפניהם יותר דברים מאשר לגויים. המסר של שאול כאן הוא כי אף אחד אינו צדיק, אף אחד אינו טוב מבפנים או קדוש מטבעו. יהודי או גוי, גבר או אישה, עשיר או עני, ירא אלוהים או דוחה אלוהים, כולנו מורשעים. לולא חסדו של אלוהים, כולנו היינו חסרי תקווה.

כמה פעמים יצא לכם לשפוט אחרים על דברים שהייתם אשמים בעצמכם? כיצד אנו יכולים להשתנות בעזרת דברי שאול אלה?

הבשורה והחזרה בשובה

"או שָׁמָא אַתָּה מְזַלָּל בְּשִׁפְע טוֹבוֹ וְאָרְךָ רוּחוֹ וְסִבְלָנוּתוֹ, וְאֵינְךָ מִבִּין כִּי טוֹבוֹ זֶה שֶׁל אֱלֹהִים מְדַרְיָךְ אוֹתְךָ לְתִשׁוּבָה?" (רומים 2:4). מה המסר הטמון פה בשבילנו בנוגע לנושא החרטה והתשובה?

עלינו לשים לב כי טובו של אלוהים מוביל, ולא מכריח בכוח, את החוטא לחזור בתשובה. אלוהים אינו כופה עלינו שום דבר. הוא סבלני ללא הרף ומעוניין לחלץ את כל האנשים על ידי אהבתו. חזרה בתשובה בכפייה תהרוס את כל תכלית התשובה. התשובה חייבת להיות מרצונו החופשי של האדם להגיב לקריאתו של רוח הקודש בחייו. נכון כי תשובה היא מתנה מאת אלוהים, אך אנו צריכים להיות מוכנים לקבל אותה ו"לפתוח את האריזה" בעצמינו. זו הבחירה שעלינו לקבל לבד!

מה עובר על אנשים אשר מתנגדים לאהבת האל, מסרבים לחזור בתשובה, ובחרים שלא להישמע לאדון? רומים 10-5:2.

בפסוקים אלה ובספר רומים כולו, מדגיש שאול את מעמד המעשים הטובים פעמים רבות. עניין ההצדקה על ידי אמונה ללא קיום התורה לעולם לא צריך להתפרש כך שלחוק אין מקום בחיינו. למשל, ברומים 7:2 הישועה מתוארת כדבר המגיע לאנשים אשר "מתמידים לעשות את הטוב". על אף שמאמצי האדם אינם יכולים להביא ישועה, הם מהווים חלק מחווית הישועה. אי אפשר לקרוא את כתבי הקודש ולהסיק מסקנה כי למעשים אין חשיבות כלל. חרטה אמיתית, אשר נובעת מהלב, תמיד תלווה בנחישות להתגבר על דברים ולהניחם בצד כדי לחזור בתשובה.

באיזו תדירות הינכם מתחרטים על דברים? האם הינכם מספיק כנים עם עצמכם, או שאתם נוטים להבריא מחשבות על חטאיכם וחסרונותיכם? אם כן, כיצד אתם יכולים לשנות זאת? מדוע אנו חייבים להשתנות?

נקודות למחשבה

"לפיכך, המינוח המקראי מראה שהחטא אינו אסון שנפל על האדם, אלא תוצאה של גישה פעילה ובחירה מצד האדם. יתר על כן, החטא הוא לא היעדר טוב, אלא הוא חוסר הצלחה להשיג את הציפיות של אלוהים. זוהי קללה מרושעת שהאדם בחר בה בכוונה. זו לא חולשה שבני אדם לא יכולים להיות אחראים עליה, כי אדם המבצע מעשה חטא בכוונה בוחר בדרך של מרד נגד אלוהים, בעבירה נגד התורה שלו, ולא מצליח לשמוע את דבר אלוהים. החטא מנסה לפרוץ את הגבולות שאלוהים קבע. בקיצור, החטא הוא מרד נגד אלוהים" – "The Handbook of Seventh-day Adventist Theology", עמוד 239, (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000).

"יתמונה איומה של מצב העולם הוצגה לפני. חוסר המוסריות שופע בכל מקום. פריצות היא חטא הייחודי לעידן זה. נראה שהאנשים המומים, ואוהבי הטוב האמיתי בודדים ואיבדו כל אומץ וכוח. העוול השופע אינו מוגבל לכופרים וללועגים. אך זה לא הכל. גברים ונשים רבים המצהירים על דת המשיח אשמים. אפילו אלה שלכאורה מחכים להופעתו, בפועל מוכנים לאירוע הזה פחות מהשטן עצמו. הם לא מטהרים את עצמם מכל הזיהום. הם משרתים את תאוותם עד כדי כך שמחשבות טמאות הופכות לטבעיות להם ודמיונם מושחת" – אלן ג' וייט, "Testimonies for the Church", כרך 2, עמוד 346.

שאלות לדיון:

1. כיצד אתם עונים אלה אשר דוגלים ברעיון שמצב האנושות הולך ומשתפר, למרות מה שמתרחש על פני השטח? מה הטיעונים שלהם, וכיצד הינכם מגיבים עליהם?
2. התבננו בציטוט של אלן וייט מיום שישי. האם הינכם מרגישים שהיא מדברת עליכם? אם כן, משוד חשוב לא לוותר ולהמשיך להצהיר ראשית את הבטחת אלוהים למחילה ושנית, לטיהור? מי מעוניין בכך שתגידו לעצמכם "אין לזה טעם. אני גם כך מושחת, אני לעולם לא אוושע, אז אולי אני פשוט אוותר וזהו?" למי אתם מקשיבים, לו או לישוע אשר אומר לנו "אינני מרשיע אותך, לך ואל תוסיף לחטוא עוד" (יוחנן 8:11)?
3. מדוע כה חשוב לנו כאנשים מאמינים להבין את טבעה הבסיסי החוטא והמושחת של האנושות? מה קורה כשאנו שוכחים מתמונת מציאות זו ומתעלמים ממנה? לאילו טעויות הבנה שגויה כזו עלולה להוביל אותנו?
4. חשבו על הפרוטסטנטים הרבים אשר בחרו למות ולא לוותר אל אמונתם. עד כמה חזקה אמונתנו? חזקה עד כדי כך שאנו מוכנים למות עבורה?